

czym nastąpi zebranie tych członków, którzy zamierzają przystąpić do spółdzielni i podpisać deklarację udziałowe;

2) Zebranie spółdzielcze:

- a) odczytanie statutu,
- b) wybór członków Rady Nadzorczej,
- c) oznaczenie wysokości wpisowego i udziałów, najwyższego kredytu i najwyższej sumy zobowiązań.
- d) podpisanie statutu,
- e) zakończenie i zamknięcie zebrania.

Oddaję głos p. prezesowi Gizelli.

Odbyty w tej sali dnia 20 października 1946 Ogólny Zjazd Delegatów Polskich Zrzeszeń Emerytalnych, — rozpoczął p. Gizella, — po uchwaleniu zasadniczych rezolucyj, ogłoszonych w prasie codziennej i w 1. numerze „Emeryta”, wybrał ogólnopolską reprezentację w postaci Stałej Delegacji Zrzeszeń emeryckich w celu jednolitego działania wszystkich organizacji w przedmiocie poprawy bytu emerytów państwowych, wdów i sierót i powierzył kierownictwo tą akcją Okręgowemu Zakładowi Emerytów w Poznaniu.

Uchwalone rezolucje zostały przez nas wysłane do Prezydium Krajowej Rady Narodowej, do Prezydium Rady Ministrów i do zainteresowanych Ministerstw.

Zaproszona na konferencję do Warszawy Stała Delegacja miała sposobność osobistego przedstawienia sferom miarodajnym wszystkich poruszonych na Zjeździe postulatów i znalazła zrozumienie i przychyłność. Stałej Delegacji udało się mianowicie wyjednać przyspieszenie decyzji Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów o podwyższeniu dodatku przejściowego do emerytur, pensji wdowich i sierocych oraz zmianę postanowionej daty obowiązywania odnośnego dekretu zamiast od dn. 1 grudnia od dnia 1 września 1946, tak, by zainteresowani otrzymali podwyższone uposażenia wstecz od 1 września, wskutek czego dla rodzin emeryckich wpłynęła w najkrytyczniejszym czasie oczekiwana od dawna gotówka na opędzenie najkonieczniejszych potrzeb. Ten przypływ poprzedzony został zapomogą Pana Premiera dla najbardziej potrzebujących emerytów, wdów i sierót.

Zdajemy sobie sprawę z tego, że powyższe osiągnięcia nie zapobiegają nędzy emerytów, która powstała z przyczyny długoletniej wojny i jej skutków. — Zalewająca nie tylko nasz kraj, ale prawie całą Europę niezdrowa spekulacja, chęć łatwego zarobku, paskarstwa i pośrednictwa w handlu wywołała nie tylko nieproporcjonalne podwyższenie cen wszystkich artykułów, ale ponadto spowodowała obniżenie się wartości pieniądza i dlatego podwyżka dodatku przejściowego o 400 do 600 zł miesięcznie nikogo zadowolić nie może, gdyż nie stanowi minimum egzystencji, wobec czego nie może być uważana za poprawę bytu, gdyż nią nie jest.

Według ścisłych obliczeń sfer kupieckich i gospodarczych, u których zasięgaliśmy informacji, — na same najskromniejsze wyżywienie jednej osoby, potrzeba około 3.000 zł miesięcznie, nie mówiąc o konieczności naprawy odzieży, obuwia, (o sprawieniu nowych nie ma mowy), pokrywaniu komor-

nego, światła, opału itp. Jak może więc wyżyć emeryt państwowy mający na utrzymaniu żonę i dzieci, którego uposażenie wynosi około 1000 zł miesięcznie? jak może wegetować wdowa, pobierająca miesięcznie chociażby nawet aż 800 złotych, mająca na utrzymaniu siebie i kilkoro dzieci, uczęszczających do szkoły.

Zagadnienie należytego udotowania urzędników czynnych i emerytowanych powinno stanowić najgłębszą troskę Państwa i społeczeństwa, gdyż tylko należycie wynagradzany urzędnik nie zaprzątnięty troską o byt codzienny o zabezpieczenie starości spełniać może z spokojem, poświęceniem i z całym oddaniem się swoje obowiązki.

Jeżeli Państwo pragnie mieć sprawną administrację, musi mieć urzędników wykonujących swoje obowiązki chętnie, ofiarnie i z zamiłowaniem. Przymioty te osiągnąć można tylko i jedynie przez należyte zabezpieczenie bytu i przyszłości swoim pracownikom.

Polepszenie bytu emerytów przynieść może jedynie ściśle stosowanie art. 6 ustawy emerytalnej oraz zniesienie różnic między emerytami, których „sanacja” podzieliła na najrozmaitsze kategorie uprzywilejowanych, złotych, odznaczonych, czy sto polskich, półpolskich, oraz na punktowych, zaborczych i czysto zaborczych, stworzenie sprawiedliwej ustawy emerytalnej bez sanacyjnych przeżytków.

Dopóki nie nastąpi stabilizacja wartości pieniądza i unormowanie cen artykułów pierwszej potrzeby, tak długo świadczenia Państwa na rzecz czynnych i emerytowanych pracowników państwowych muszą być dostosowywane do poziomu umożliwiającego ich egzystencję.

Dążeniem Stałej Delegacji jest zrealizowanie dalszych postulatów poruszanych na Zjeździe w dniu 20. X. 1946 a to:

1. zwolnienia dzieci emerytów i sierót od opłat szkolnych we wszystkich uczelniach publicznych;
2. leczenie emerytów wojskowych i ich rodzin przez Ubezpieczalnię Społeczne na koszt Państwa,
3. zwolnienie doręczanych emerytur od opłat pocztowych;
4. przywrócenie emerytom wojskowym prawa noszenia mundurów;
5. zniesienie podziału emerytów na punktowych i złotych i wprowadzenie jednolitej kategorii emerytów, wynagradzanych podług stopni służbowych i szczebli uposażeń;
6. stosowanie art. 6 ustawy emerytalnej wstecz od 1. 1. 1946;
7. powołanie przedstawicieli emerytów do Zarządu P. Z. E.;
8. wypłacenie ekwiwalentu za zniszczenia wojenne, za zaległe za czas okupacji emerytury, za pomordowanie żywicieli rodzin, zwłaszcza, że pretensje te zgłoszone zostały przez zainteresowanych do odszkodowań wojennych, które okupant zapłacić powinien.

Emeryci, — mówił Pan Premier do członków Stałej Delegacji, jako ludzie doświadczeni, rozpo-